

Maya
Sinay

L

Nazdy

Maya Linay

L

Narždy

Text © Maya Sinay 2018
Slovak edition © Agromepa, s.r.o.,
Slovenská Ľupča, 2018

*Maya
Sinay*

v spolupráci s

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovat' ani šíriť v nijakej forme ani nijakými prostriedkami, či už elektronickými, alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného systému a podobne bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

ISBN 978-80-972964-0-7

Venujem všetkým, ktorí vo mňa verili a stále veria.

Píšťalka. Konečne! Na tento okamih som čakala posledných dvadsať minút tréningu. Nohy ma prestali poslúchať pri desiatom šprinte navyše, ktorý mi dal tréner behať. Najprv to bolo za neubránenie, potom asi za nedoskočenie a ostatné som si už ani nepamätala.

Cítila som, ako zo mňa kvapkal pot. Dlhé hnedé vlasy sa mi lepili na chrbát. Spoluhráčky odpadli rovno na palubovku. Len ja jediná nie. Dnes bol zo mňa Speedy Gonzalez. Zo šprintu ma pálili chodidlá. Podstatné bolo, že som sa nenechala zlomiť a poctivo som si odmakala každý trest. Odignorovala som rozzúrený trénerov pohľad a všetku energiu som vložila do posledných krokov smerujúcich do šatne. Tam som sa zvalila na lavičku. Nohy sa mi triasli. Pulz som musela mať aspoň stosedemdesiat. Oprela som sa lakťami o kolená a snažila som sa upokojiť svoj dych.

V šatni bolo nezvyčajné ticho. Väčšinou sa tu ozýval smiech a krik, nech bol tréning akokoľvek náročný. S príchodom nového trénera sa všetko zmenilo.

Dnes som si však nemohla povedať, že to najhoršie som mala za sebou. To najhoršie ma práve čakalo. Urobila som konečné rozhodnutie. Musím sa rozísť s Mariánom. Dnes ukončím dva roky chodenia. Stále som si nebola istá, ako mu to mám povedať. Odhodlávala som sa niekoľko týždňov, ale včerajšia šialená žiarlivostná scéna ma definitívne presvedčila. Stačilo.

Zaprela som sa rukami o lavičku, aby som mohla vstať a vychutnať si moju obľúbenú chvíľu v horúcej sprche. Bolelo ma celé telo. Mobil mi stále zvonil, nedal mi vydýchnuť. Vedela som, kto mi vyvolával. Chcela som mobil ignorovať, ale aj tak som ho zobrala do rúk. Desať nepriajutých hovorov v priebehu piatich minút. Marián.

Jedna správa od Denisa:

Po tréningu prídem za tebou. Zvládneš to!

Kiežby si mal pravdu. Len nech to už mám za sebou.

Jedna správa od Mariána:

Čakám ťa pred halou! Nezasekni sa zas v sprche!

Mobil som radšej hodila do tašky. Znovu začal zvoniť.

Neistým krokom som vyšla z haly do letného večera. Vonku bolo príjemne teplo, ale ja som cítila chlad.

„Konečne!“ ostro povedal Marián.

Strhla som sa. Žiadne ahoj na privítanie. To už bolo vlastne normálne. Marián bol krásny chlap s čiernymi krátkymi vlasmi, hnedými očami, postavou ako vytesanou zo skaly. Všetky baby v družstve ho ticho obdivovali. Žiadna nevedela, čo sa skrýva za zatvorenými dverami. Neprezradila som to dokonca ani Linde, ktorá mi bola zo všetkých báb najbližšia. Nevieť prečo. Možno som sa hanbila? Na palubovke pôsobím suverénne, dokážem si poradiť aj s takmer prehratými chvíľami. Vzťah s Mariánom už bol dávno prehratý a napriek tomu som ho nevedela odpískať.

Kráčali sme vedľa seba. Zbierala som odvahu. Keď zjídeme za roh, tak mu to poviem. Ešte prejdeme pár krokov, potom mu to poviem.

Upokojovala som sa rátaním korálok na náramku, ktorý mi dal Denis pred dvomi rokmi na narodeniny. Stal sa z toho môj zlovyk. Keď som nervózna, stále to robím. Aj keď som ich tam mala len dve. Jedna s nápisom *navždy* a srdiečko s nápisom *I love you*.

Dost! Prestaň! Urob to! Urob to! Okrem môjho vnútorného hlasu počujem v hlave aj Denisov hlas. Je to môj najbližší človek, okrem rodičov, samozrejme. Už týždne do mňa hučí, nech Mariána pustím k vode. Najprv som ho obhajovala, potom som sa bála a nakoniec som si vždy našla nejakú výhovorku. Stále som verila, že Marián sa zmení, že bude taký, ako predtým. Ale z milého chalana sa stal kontrolou posadnutý žiarlivec.

Urobím to hneď! Zastala som pred ním. Žalúdok som mala stiahnutý, zabudla som aj na bolesť celého tela. Zalial ma studený pot. V ruke som zvierala náramok, akoby bol kúzelný a mohol ma spraviť odvážnou a silnou.

„Chcem sa s tebou rozísť!“ vyletelo zo mňa. Nadýchla som sa a až potom som sa odvážila na neho pozrieť.

Jeho oči potemneli. Zúrivosť v ňom začínala vriieť. Od strachu som urobila krok späť.

„Čo si to povedala?!“ zavrčal.

Roztriasla som sa. Teraz by sa mi zišlo kúzlo neviditeľnosti.

Na chvíľu som zauvažovala, či to mám zopakovať.

„Chcem sa s tebou rozísť,“ povedala som potichu a pozerala som do

zeme. Už to neznelo tak jednoznačne.

Ruky zovrel v päste. Videla som, ako mu obeleli hánky. Váhala som, či mám prehovoriť a čo vôbec povedať. Stál predou mnou zrazu úplne neznámy človek. Vôbec som nevedela predvídať jeho reakcie. Vlastne sa na tohto človeka menil už dlhší čas. Len ja som tomu nechcela uveriť. „Mrzí ma to,“ chcela som ho upokojiť, ale došlo mi, že nech teraz poviem čokoľvek, nič mi nepomôže. Postoj jeho tela ma v tom utvrdzoval. Prvýkrát som pocítila skutočný strach z iného človeka. Nikdy som si nevedela predstaviť, aký to môže byť pocit. Nič príjemné to veru nebolo.

Schmatol ma za ramená a pevne ich zvieral. Jeho prsty sa mi cez tričko zabárali do svalov.

„Pusť ma, to bolí!“ nespoznávala som svoj hlas. Znel ticho a priškrtenie. Bolest som cez adrenalín ani necítila.

Neďaleko nás sa objavil Denis. Vyzeral hrozivo a úžasne zároveň. Ako Thor, len v kratasoch. Už mu len do rúk dať kladivo. Šport mu vytvaroval postavu do dokonalosti a výškou prevyšoval aj Mariána. On bol druhým najčastejším dôvodom, prečo si zo mňa baby robili srandu. S jedným čiernovlasým polobohom chodíš a druhého blondavého boha máš ako poistku.

„To kvôli nemu? Však?“ Marián sa prestával ovládať. Pohľadom preskakoval zo mňa na Denisa.

Denis vyhodnocoval situáciu.

„Nie, to určite nie. Už ťa nemilujem,“ povedala som.

Týmito slovami som zapálila rozbušku. Zovretie Mariánových rúk ešte viac zosilnelo. Cítila som jeho dotyk až na kosti.

„Pusti ju!“ zreval Denis.

Marián sa na neho obzrel.

Denis zaujal bojový postoj. Svaly na nohách sa mu napli a boli pripravené v sekunde vyštartovať.

Musela som reagovať rýchlo. Tento chmat som mala nacvičený z hodín sebaobrany, na ktoré ma donútil chodiť Denis. „V dnešnom svete je to nutnosť. Nikdy nevieš, čo sa môže stať. Je dobré, keď budeš pripravená!“ opakoval mi stále dookola.

Rýchlym pohybom som Mariána udrela laktami do citlivých bodov na jeho predlaktiach. Silno ma odsotil. Hlavou som narazila do steny, až mi v nej zadunelo. Nemala som čas ľutovať sa. Počula som Denisa, ako zahrešil a potom jeho kroky.

Všetko sa udialo strašne rýchlo. Ak nič neurobím, tak sa pobijú.

Marián pri mne stál, zazeral, šúchal si boľavé miesta na rukách. Bez ďalšieho rozmyšľania mi ruka vystrelila a zasiahla som ho dlaňou do tváre. Myslím si, že mňa ruka bolela viac, ako Mariána tvár, ale úder splnil účel. Marián sa prebral zo zúrivého tranzu. Upriamil svoj pohľad na mňa. Akoby neveril, že som niečoho takého schopná.

Denis sa dorútil a kontroloval ma pohľadom. Očami som ho prosila, nech nič nerobí. Premáhal v sebe hnev.

„Ty suka!“ zvraskol Marián.

Denis ho schmatol za tričko a pritlačil o stenu.

„Nie, Denis, prestaň!“ prosila som ho.

Potrebovala som ich zastaviť. Nevedela som však ako. Denisovu zúriivosť som až počula, akoby ručal. Mariánovi sa vrátil ten divný zastretý pohľad. Mala som pocit, že jeho pôvodné ja opustilo svoje telo a zostal tam len tento agresívny kretén.

Predo mnou sa zjavil môj tréner. Nebola som schopná prehovoriť. Ne počula som, kedy k nám dobehol. Cítila som na tvári slzy. Ani neviem, kedy som začala plakať.

Tréner chytil Denisa, odsunul ho a postavil sa medzi dvoch zúrivých býkov. Netušila som, že má takú silu. Vytvoril medzi nimi pevnú stenu.

„Čo to má znamenať?! Vychladnite! Okamžite!“ trénerov autoritatívny hlas ma prebral. Bola som zvyknutá, že ho používa na mňa, keď po mne ziape.

„Dost! Už dost!“ podišla som k Denisovi.

Pozrel sa na mňa. Spustil ruky k telu. Akoby zatiahol ručnú brzdu.

Konečne som si vydýchla.

Denis aj Marián odstúpili od trénera.

„Ty radšej chod!“ znovu prehovoril tréner a prísne pozeral na Mariána. Marián na chvíľu zaváhal. Chcel ešte niečo povedať, ale zvrtoľ sa a kráčal preč.

Pozerala som na jeho vzdalujúcu sa postavu. Adrenalin mi spolu s bolesťou pulzoval v hlave.

Denis sa nevedel rozhodnúť, či má zostať pri mne, alebo sa ešte rozbehnúť za Mariánom. Chytila som ho za ruku, aby som za neho rozhodla. Pozrel sa na mňa. Pohľad mu znežnel. Objal ma.

„Som v poriadku,“ ubezpečovala som Denisa a zároveň aj seba. Na sekundu ma od seba odtiahol, skontroloval ma a hneď ma zase objímal.

„S tebou si človek užije zábavy,“ chcel zniet veselo, ale ani jeho hlas sa nesmiel.

Pozrela som sa na trénera.

„Ďakujem,“ pošepkala som.

Neodpovedal. Jeho tvár pôsobila tvrdo, bez akejkoľvek emócie. Jeho pohľad už taký tvrdý nebol. Bolo v ňom niečo pre mňa nové. Nedovolil mi to však odhaliť.

„Denis, zober ju domov!“ zavelil.

Sklopila som pohľad a zadívala som sa na svoje tenisky. Boli celé biele, nové, kúpila som si ich len pred pár dňami. Zadívala som sa na tú žiarivú bielu a vnútorne som sa cítila ako ponorená v blate. Ako záchranné steblo som zvierala Denisovu ruku.

Denis. Tréner ho oslovil Denis? Nevedela som, že sa poznajú. Keď sme prechádzali popri ňom, Denis ho ďakovne poklepal po pleci.

„Ty ho poznáš?“

„Hej, určite som ti to už spomínal, ale asi si vo svojej hlavičke ako vždy prelietavala z myšlienky na myšlienku a nevnímala si, čo ti hovorím.“
Hmm, to sa mi stávalo veru často.

„Hrávali sme proti sebe basket a párkrát sme sa stretli na basketbalových kempoch. Keď si sa mi na neho sťažovala, nechcelo sa mi veriť, že hovoríš práve o ňom. Vždy to bol taký kludás. Pred pár rokmi si poranil nohu a odvtedy sa už na palubovku nevrátil. Možno aj to ho zmenilo. Vždy ho označovali za veľký basketbalový talent. Samozrejme, ja som väčší,“ Denis sa pousmial. Bola som rada, že aspoň jeden z nás je v pohode a a má chuť žartovať.

„To by som pochopila, ale nech si to nevybíja na mne a na babách. Aj keď mňa si z nejakého dôvodu vybral ako terč. On je býk a ja mám na sebe červené tričko.“

„Tak si daj biele, aby si ho nedráždila.“

„Ha-ha, naozaj vtipné.“

Denis ma stále objímal okolo pliec. Cítil, ako sa klepem. Aj keď som chcela pôsobiť pevne, tú triašku v tele som nemohla zakryť. Končeky prstov na rukách aj nohách som už mala úplne ľadové a pritom bol koniec leta.

Kráčala som ako opitá. To Denis viedol moje kroky. Pomohlo by mi, keby ešte hovoril aj ľavá, pravá. Moje nohy boli ako z gumy.

Nemohla som sa spamätať zo situácie, ktorá sa práve odohrala. Každá sekunda sa mi vryla do mozgu ako do dreva. To sa stalo mne? To bol ten Marián, s ktorým už roky chodím? Uvedomila som si bolesť hlavy a stále som cítila, ako sa mi Mariánove ruky zarývajú až do mäsa. Akoby mi zúrivosťou vypaľoval otlacky svojich prstov. Mala som pocit,

že si ma označkovála.

Striaslo ma pri spomienke na jeho nepríčetný pohľad. Na druhej strane som sa chválila za to, že som nezostala po celý čas len nemo hľadiť a stáť. Chvíľu som sa rozhodovala, či ostanem troskou, akou som sa pri Mariánovi cítila, alebo budem bojovnicou. Bojovnicou? Pri tom slove som sa stratila, nie, skryla v myšlienkach. To je lepšie pomenovanie. Napadla mi bojovnica, čo pláva v centimetrovej vode v malom téglíku v akvaristike. Najradšej by som ich všetky vykúpila. Ale nemôžu byť v jednom akváriu, lebo by sa navzájom požrali. Hmm. Všetky namyslené ženy by som mohla volať bojovnice. Presné pomenovanie. Dve namyslené ženy v malom priestore plnom chlapov. Zožrali by sa.

Takže čím budem? Stačilo by mi byť sama sebou. Bolo by už na čase. Myšlienka mi preskočila zase na trénera. V mysli som ho videla, ako stojí a s pokojom zvláda tú šialenú situáciu. Pocítila som vďačnosť. V priebehu pár minút sa mi zmenil pohľad na dvoch ľudí. Na človeka, o ktorom som si nemyslela nič dobré a dnes mi podal pomocnú ruku a na človeka, o ktorom som si v poslednom čase myslela kadečo, ale nikdy by mi nenapadlo, že by mi bol schopný fyzicky ublížiť.

Denis sa ma snažil ešte viac pritísnuť k svojmu telu. Stále ma chcel chrániť. Zacítila som na tvári jeho teplý dych. Ten ma vrátil z môjho myšlienkového úniku.

„Dakujem,“ pošepkala som.

„Za čo?“

„Že si prišiel.“

„Kiežby som prišiel skôr,“ povedal Denis, akoby sa ospravedlňoval.

„Hlavne, že si tu.“

Oprela som si hlavu o jeho rameno. Bol odo mňa o hlavu vyšší. Z jeho objatia som cítila obrovskú silu, ktorá postupne prechádzala aj do môjho tela a moje kroky sa stávali istejšími.

Denis dospel v dokonalého chlapa. Moje prirovnanie k Thorovi bolo presné. Blond vlasy, síce kratšie ako Thor, ale to by tak nevadilo, tie môžu dorásť. Prekrásne modré oči. Ako letná obloha. Dnešný výraz zúrivého Denisa bol pre mňa novinkou. Presne taký by bol Thor v bojových scénach.

Stačilo, aby sa nejakú babu usmial s tými jeho neveriteľnými bielymi zubami, a už bola z neho hotová. Bodaj by nie, keď jeho mama bola zubárka a Deniskove zúbky boli chodiacou reklamou na jej prácu. Sem-tam jej poslušil v triedach ako figurína s dokonalým chrupom.

Na moje počudovanie to Denisa neštvalo a hral sa na trénované zviera. Mama mu povedala „vycer zuby“ a on bol v tom momente tigrom, inokedy medvedom a vydával k tomu patričné zvuky. Ja som sa na neho nemohla pozeráť. Celý čas som mala hlavu zabarikádovanú medzi rukami. Denis si tú pozornosť užíval. Keď som sa ho opýtala, prečo to vlastne robí, povedal mi:

„Mám pekné zuby?“

„Máš.“

„Tak čo! Nedrhol som si ich od malička preto, aby mi ich nebolo vidno.“

„Ako ti je? Bolí ťa to? Ideme do nemocnice!“

Och, už sme zase pri tom dnešnom príšernom dni. Úniky mojej mysle nemohli byť nekonečné.

„Nie, nič ma nebolí. Budem v poriadku. Nie je to až také zlé, ako to vyzeralo. Viac ma bolí ruka,“ snažila som sa zmierniť Denisov strach.

„Mala som mu vraziť jednu poriadnu vonkajšou hranou ruky rovno do krku a bol by na chvíľu mimo. Nechali by sme ho tam a zavolali jeho mamu. Nech si s ním dá rady ona. S tým jej úžasným Mariánkom.“

Bol to jedináčik a ona sa o dvadsaťšesťročného muža starala ako o malého chlapčeka. Nič nebola jeho chyba, všetko len moja.

„Možno mu ona zasadila nejakú rýchlo rastúcu pliaгу do mozgu, alebo mu v noci šepkala do uší slová, ktoré mu potom vychádzali nekontrolovateľne z úst. *Určite si mi neverná! Nevážiš si ma! Flirtuješ s každým, aj s rozhodcami! Ničís náš vzťah! Myslíš len na seba!*“

Musela som trieskať jednu blbosť cez druhú, aby som vypustila to zúfalstvo a zlosť a hlavne ten strach, ktorý sa vo mne hromadili posledné týždne.

„Tá facka sadla dobre. Som na teba hrdý. Tie hodiny, čo si si na mne trénovala chmaty, sa dnes vyplatili,“ zasmial sa Denis.

„To máš pravdu. Za ne sa ti musím poďakovať. Aj za to, ako si hral falošného útočníka,“ pousmiala sa pri spomienke, ako sa dokonale ukrytý zrazu na mňa vyrútil z tmavých miest, hlavne z kúpeľne alebo z vécka. Musel tam čakať večnosť a potom potichučky vyšiel a s veľkým revom na mňa zaútočil s imitáciou zbrane, varechou alebo ovládačom. Párkrát som skoro dostala infarkt. Veď si za to aj vypočul nadávok.

„Je to len pre tvoje dobro, dievčatko,“ bola jeho stručná odpoveď. Ja som mohla šalieť, koľko som chcela, on bol so sebou nadmieru spo-

kojný. Hlavne vtedy, keď som ho v tom šoku prehodila cez rameno a on treskol na dlážku. Pár dní potom krivkal, ale celý čas sa na mňa pozeral s hrdosťou.

„A aká bude moja posledná skúška?“ zaujímalo ma.

„To je predsa jasné. Keď ma vycítiš skôr, ako na teba zaútočím.“

Táto hra ma chvíľu celkom dobre bavila. Neskôr som už skoro vždy vedela, kde na mňa číha. Nie že by sa zo mňa stával sensei. Mala som malý byt a veľa možností na úkryt tam nebolo. Raz som sa na neho dôkladne pripravila. Vletela som do kúpeľne, Denis sa krčil vo vani a vysypala som na neho kilo múky. Môj záchvat smiechu netrval dlho. Roztancovala som sa po izbe a v mojej šťastnej chvíľke, keď som si myslela, že si ešte stále práši múku z vlasov, vyštartoval na mňa spoza záclony. Z toho šoku som si mohla ísť rovno prezliecť nohavičky. Ale až po tom, ako som ho trafila pätkou dlane medzi oči, samozrejme, nie celou silou, ale aj tak tam mal celkom slušný monokel. To bol deň, keď sme skončili s týmto takzvaným tréningom.

Potrebovala som vidieť Denisov úsmev, ktorý ma už roky uistoval, že všetko bude dobré. Keď som počas zápasu potrebovala povzbudiť, hľadala som jeho úsmev v hľadisku. Vždy tam pre mňa bol. Pamätám si presne, kedy sa na mňa usmial po prvýkrát.

Presťahovali sme sa práve do Bratislavy. Oco dostal dobrú pracovnú ponuku, najskôr ako manažér firmy, neskôr ho povýšili na obchodného riaditeľa. Mama dostala miesto ako sestrička na gynekológii. Presťahovali sme sa z malej dediny do veľkomesta. Vošla som do triedy počas školského roka. Pre dieťa nemôže byť nič horšie, ako vojsť do už zabehnutého kolektívu. Ruky som si zložila v ochrannom postoji na hrudi. Jediné voľné miesto bolo vedľa blondavého chlapca. Keď som si uvedomila, že budem musieť sedieť vedľa chlapca, nedokázala som ovládnuť slzy. A tie začali tiecť a tiecť na novú ružovú blúzku,

ktorú mi kúpila mama, nech urobím dobrý prvý dojem. V tej chvíli mi bolo jasné, že je po mojom dobrom dojme. Zobrala som si svoju starú, hnusnú školskú tašku so zeleným autíčkom, ktorú som zdedila po bratrancovi, a neistým krokom som sa pobrala k svojmu miestu. Vôbec som nenašla odvahu pozrieť sa na toho chalana. Keď som sa posadila, zaťahal ma za vrkoč, aby ma prinútil pozrieť sa na neho. A dodnes si pamätám, čo mi povedal.

„Máš otrasnú košeľu. Ale tá taška je fajn. Budeš moja kamarátka.“

Usmial sa na mňa a ja som sa upokojila. Tú blúzku som si už nikdy viac neobliekla a tašku som nosila až do piatej triedy. Od tej chvíle sme boli nerozlúční.

Od začiatku bol náš vzťah iný. Ja som v ňom našla súrodenca, ktorého som nikdy nemala. Mama v piatom mesiaci tehotenstva prišla o dieťa. Cítila veľkú stratu, z ktorej sa už nikdy nespamätala. Ešte dnes ju sem-tam pristihnem so slzami v očiach. Denis zas vo mne našiel svoju sestru. Potreboval zaplniť dieru vo svojom srdci, keď mu jeho skutočná sestrička zomrela. Mala tri roky, keď sa to stalo. Od narodenia mala slabé srdiečko, a aj keď jej naši darcu, malá Erika svoj boj prehrala. Ako hovorievala Denisova mama, odišla na lepšie miesto. No Denis nepochopil, prečo potom on musí ostať tu. Denis mal vtedy šesť a jeho brat Michael osem rokov.

So svojím bratom mali zaujímavý vzťah. Milovali sa, ale každý mal svoj vlastný svet s vlastnými záujmami. Michael sa často zatváral vo svojej izbe v spoločnosti kníh. S Denisom si boli podobní hlavne výzorom, len farba vlasov ich líšila. Denis bol Blondy a Michael mal hnedé vlasy, takže bol Browný. Jediné miesto, kde sa stretávali, bolo pri večeri. Môj vzťah s Michaelom bol, samozrejme, iný, ako s Denisom, ale mala som ho veľmi rada a viem, že aj on mal rád mňa. Vždy bol veľmi priamy. S ľuďmi, ktorých nemal rád, sa ani nerozprával. „Strata času,“ hovorieval. Mohla som sa s ním baviť o knihách, dokonca aj tenis bol pre neho akceptovateľnou témou. Ale keď spustil o počítačoch, tak som sa stratila.

Dnes Michael žije v Prahe a pracuje pre medzinárodnú počítačovú spoločnosť. Začínal ako poslíček a privyrábal si ako model. Ale o tom som vedela len ja. Keď som náhodou v jeho izbe natrafila na jeho fotky, musela som prisahať, že to nikomu nepoviem. Trikrát som sa ho spýtala, či je to naozaj on. Bol to pekný chalan, ale na tých fotkách vyzeral neskutočne a musela som si priznať, že aj poriadne sexy. Dnes už pracuje ako riaditeľ pražskej pobočky. Najmladší riaditeľ v histórii.

Celá jeho rodina, a hlavne Denis, boli na neho nesmierne hrdí. Jeho pracovná vyťaženosť mu neumožňovala vracat' sa domov často. Nevynechal však žiadne sviatky, narodeniny a za čo ho chválím, vždy príde na dôležité zápasy svojho brata, a čo sa čudujem, tak aj na moje.

„Funny?“

„Hmm?“

„Už si zase myslou inde. O čom premýšľaš?“ Denisov hlas bol už pokojný, akoby sa pred chvíľou žiadna dramatická scéna neodohrala.

„O tom, že by si sa mohol na mňa usmiať?“

Zasekol si pery medzi zubami a snažil sa vysloviť „prečo“, ale vyšlo z neho:

„Pepo?“

Šašo. Jeho snaha zlepšiť mi náladu mu celkom vychádzala.

„Aby som sa cítila aspoň trošku lepšie.“

„Tak potom, tu ma máš!“ vyčaril úsmev nie na dva, ale na tri prsty, položil si tašku na zem a roztvoril svoju náruč.

„Takto ma viac desíš, ako upokojuješ. Vyzeráš ako blázon.“

„OK, tak ešte raz,“ upravil svoj úsmev do normálu. „Teraz je to už lepšie?“

„Áno, toto je môj úsmev istoty.“

Na pár sekúnd som si jeho úsmev vychutnávala a potom som sa vnorila do jeho bezpečného objatia.

„Podme domov. Máš loptu?“ pošepkala som mu do hrude.

„Ako inak. Dáme kráľa strelcov?“

Napriek únave som práve to potrebovala: vystrieľať svoje rôznorodé pocity na našom najobľúbenejšom mieste, ktorým bol najstarší basketbalový kôš na sídlisku. Vždy sme sa tam cítili doma. Tam sme sa vždy stávali malými deťmi, ktoré sa hrajú a dotahujú a nič vážne neriešia. Len to, kto dnes vyhrá. Tento kôš bol našim spoločným únikom pred skutočným svetom.

„Ako som mohla byť taká slepá? Taká blbá?“ krútila som hlavou sama nad sebou, akoby mi to mohlo pomôcť. „Bože, ja som taká sprostá.“

Ako bodku nad svojím zúfalstvom som vystrelila do koša. Lopta sa s riadnym buchotom od neho odrazila, doskočila som ju a vystrelila som ju ešte raz, tentokrát jemnejšie. Kôš.

„To už teraz nerieš. Podstatné je, že si sa ho konečne zbavila. Proste si sa zalúbila. Očaril ťa jazdou na korčuliach bez trička. Pamätám si, ako si ospevovala jeho krásne čierne vlasy, a tie úžasné hnedé oči,“ Denis

napodobňoval môj hlas. „Len si zabudla odtrhnúť ten lesklý obal na povrchu a pozrieť mu hlbšie do tej jeho chorej hlavy.“

Denis už mal doskočenú loptu v rukách a v zúrivosti po nej poriadne plesol. Ale vzápätí ju s ľahkosťou vystrelil. Lopta prepadla košom, sieťka zašumela.

„Ale ako som mohla vedieť, že sa takto zmení?“ zodvihla som pohľad k Denisovi a čakala som na vysvetlenie.

Nemal ho. Bolo mi to jasné. Čo toto všetko o mne hovorilo? Zlyhala som? Je to moja chyba?

„Možno som mu to celé zle povedala? Možno som použila totálne nevhodné slová?“

Lopta skackala vedľa mojich nôh. Nakoniec som ju zodvihla a vystrelila som. Teraz by som potrebovala terč a poriadne ťažkú guľu. Na terč by som si namaľovala Mariánovu tvár a celú zúrivosť by som mu vyhádzala do ksichtu. Veď urobil zo mňa totálnu slabošku. Nie on, ja som mu to dovolila. Doskočila som loptu a so všetkou silou som ju prihrala Denisovi, len tak presvišťala vzduchom.

„Och,“ povedal, keď mu pristála v rukách. „Prepáč, doberal som si ťa. Prehnal som to. Len si, prosím ťa, nezačni pripisovať všetky chyby sveta, lebo to ma už poriadne naštvie. Doteraz som sa držal, ale ak začneš s týmto, tak sa už neudržím,“ vystrelil a zas dal kôš.

„Vieš, nikdy som si nemyslela, že by niekto ako on, mohol milovať babu, ako som ja,“ sklonila som hlavu a takmer som šepkala, akoby som sa hanbila sama za seba. „Nie som ničím výnimočná. Tieto moje tmavé vlasy, príliš veľké pery, veľký zadok aj stehná. Jediné, čo je na mne pekné, sú možno moje modré oči,“ zo zúfalstva som rozhodila rukami. „Možno práve preto som sa do toho vzťahu tak bezhlavo vrhla. Lichotilo mi, že mi hovorí, aká som krásna. Bol to môj prvý chlapec. Napriek všetkému som s ním prežila pekné chvíle, prvý bozk aj prvé milovanie, až potom nastal zlom. Nevieť si vysvetliť, čo spôsobilo jeho chorobnú žiarlivosť. Vyštartoval na každého chalana, ktorý sa na mňa len pozrel. Myslím, že sa začal meniť, keď začal chodiť do posilňovne. Dúfam, že nebral steroidy,“ stíchla som a uvažovala, ako som to robila už celé týždne, čo sa stalo, čo sa mohlo stať a čo som mohla urobiť inak. Ale žiadne riešenie neprichádzalo. Vystrelila som loptu, mala som chuť ju poriadne šmariť, ale to by náš starček už asi neustál. Samozrejme, nedala som. Bežala som po loptu a započúvala som sa do Denisových slov.

„Tie steroidy by vysvetľovali všetko,“ povedal a potom sa do mňa

pustil. „Už sa prestaň podceňovať. Mám toho dosť! Stále ti hovorím, aká si krásna. Máš krásnu tvár, super postavu. Nie si žiadna vyziabnutá ceruza. Si poriadna baba a to majú chlapi radi! Máš dobré srdce, až pridobré, lebo si nechcela ani tomu cvokovi ublížiť. Takto by som mohol o tebe hovoriť donekonečna!“

Aj mi to donekonečna hovoril. Stále som si však myslela, že mi to hovorí len preto, že je môj kamarát. Nie preto, že si to naozaj myslí. Denis vyzeral zúfalo. Musela som to nejako aspoň slovne zľahčiť.

„Dobre, tak tento prejav si ešte dotrénuj a kade budeš chodiť, takto pekne budeš o mne hovoriť. A nezabudni dodať, že aj dobre varím.“

A už som mu prihrávala loptu. Nebála som sa, že by ju nechtyl, jeho postreh bol skvelý. Veľakrát som mu ho závidela.

„Budem, ak aj ty začneš veriť tomu, čo hovorím,“ chytil loptu a vystrelil trojku. Samozrejme, dal.

„Budem sa snažiť,“ doskočila som loptu a postavila sa na čiaru trestného hodu.

„Tak už aby si sa začala snažiť. A snaž sa aj premiňať tie koše, už si nepremenila tri trestné hody za sebou, dievča. Stále ti hovorím, že trestné hody v zápase rozhodujú.“

„Dobre, dobre,“ pevnejšie som zovrela loptu, trošku som si ju pretočila medzi prstami, dala som sa do kolien a vystrelila som. Kôš.

„No vidíš, takto sa to robí,“ rozbehol sa ku mne a tlesli sme si rukami. Pousmiala som sa na neho.

„Je čas skončiť, lebo budeš umravčaná, keď prehráš,“ uškrnul sa Denis. Sadli sme si na lavičku. Ja som sa začala hrať so svojím náramkom a Denis si točil loptu na prste.

„Naozaj si v poriadku? Hlava ťa nebolí? Ukáž, kde si sa udrela?“

Loptu položil vedľa seba a hľadal hrču na mojej hlave.

„No, pekne ti narástla! Našťastie to nemáš rozťaté. Len či nemáš otras mozgu,“ robil si starosti Denis.

„Už mi je oveľa lepšie, neboj sa! A otras mozgu mám už asi dlhodobejšie,“ položila som si ruku na hrču. „To nič. Takých hrč už bolo.“

Hlava ma síce bolela, ale pocit, že som sa konečne oslobodila, bol oveľa dôležitejší.

„To máš pravdu. Pamätám si nie jednu. Ale nikdy ti ju nespôsobil niekto iný. Vždy to bolo len z tvojej nepozornosti. Bál som sa o teba.“ Chytila som ho za ruku. Stále som sa chvela, ale odľahlo mi. Mohla som zrazu volnejšie dýchať. Odopla som si reťaz, na ktorej ma držal Marián. Automaticky som si pri tej myšlienke prešla po krku.

„Vidíš, keby sme pred pár rokmi pri našom skúšobnom bozku niečo romantické cítili, už by sme boli možno manželia a mali by sme skvelý život. A nemuseli by sme riešiť žiadneho Mariána. Ale nám je súdený tento zvláštny bratsko - priateľsko - sesterský vzťah.“

Znovu som sa musela zasmiať, keď mi myslou prebehla spomienka na ten bozk. Mali sme asi sedemnášť. Všetci do nás neustále húdli, že medzi nami určite musí niečo byť. To neexistuje, aby sme mali medzi sebou čisto priateľský vzťah. Každý vzťah sa vždy naruší, keď sa jeden do druhého zamiluje. Alebo aspoň jeden z dvojice. Tak sme si povedali: „Keď to tak musí byť, možno to tak naozaj je.“ Chceli sme si to overiť. Pozerali sme sa na seba a snažili sme sa pri tom tváriť vážne. Ešte sme si to naraz odpočítali: „Tri, dva, jedna, teraz!“

Po bozku sme sa na seba pozreli.

„Tak to bolo dosť divné,“ povedala som.

Denis len mykol plecom.

„Tak a táto otázka je zodpovedaná. Asi sme boli v minulých životoch súrodenci. Aspoň vieme, že sme v niečom výnimoční, sestra moja.“

Táto téma ma zaujala.

„A čo ak som ti v minulom živote bola mamou? Alebo ty si mi bol otcem?“

„Dost. Stačí analyzovania. Dôležitý je tento život a v ňom si pre mňa jednou z najdôležitejších ľudí, či už ako sestra alebo priateľka.“

Okrem Denisa som mala veľa kamarátok, ale žiadneho iného človeka som si už k sebe nedokázala tak veľmi pripustiť. Vždy bol vo mne skrytý strach zo straty. Možno to spôsobila smrť mojej babičky. Zomrela, keď som mala sedem rokov. Bola to osôbka ako z rozprávky. Ja som zbožňovala ju a ona mňa. Volala ma vtáčatko. Keď zomrela, mama mi povedala, že odletela do neba.

„Prečo? Kedy ju znovu uvidím? A prečo ma tu nechala?“

Rodičia mi nevedeli zodpovedať ani jednu z otázok, aby som to pochopila. Ona odletela do neba, a ja, jej vtáčatko, nemôžem letieť za ňou. Samozrejme, časom som vedela, čo sa stalo, ale diera v mojom srdci po nej už zostala. A ničím sa mi ju nepodarilo zaplniť. Aj dnes, keď prechádzam okolo mesta, kde žila, tečú mi slzy. Uvedomenie si, že niekoho milovaného môžem navždy stratiť, uviazlo vo mne veľmi bolestivo.